

Arrest

nr. 212 335 van 14 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 februari 2018 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als schoonbroer van de heer J.A., van Belgische nationaliteit.

Op 6 juli 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot weigerig van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.02.2018 werd ingediend door:

Naam: A., A. (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.02.2018 gezinshereniging aan met zijn schoonbroer, zijnde J.A., van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer 81.11.22 311-31.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2"', moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendig, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lid a, punt 70).'

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat zij in Duitsland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat zij in Duitsland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- 'meldebestätigung' dd. 21.02.2017 op naam van de referentiepersoon met vermelding van het adres (...) 31167 Bockenem OT Volkersheim'.
- model 8 n°2017/11742 dd. 22.02.2017, afgeleverd door de stad Antwerpen
- schrijven dd. 24.02.2017 (afzender onduidelijk)

- schrijven stad Bockenem dd. 04.07.2017 met bijhorende 'abmeldebestätigung' dd. 04.07.2017 op naam van de referentiepersoon
- getuigschrift van woonst dd, 06.07.2017, afgeleverd door de stad Antwerpen

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon inderdaad in Duitsland gedomicilieerd was, Echter, uit deze gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Duitsland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Duitsland woonachtig waren, Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Duitsland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig.

Verder blijkt ook uit het administratief dossier dat de betrokkenen niet werden gedomicilieerd in Duitsland, maar dat zij de hele tijd woonachtig waren in België.

De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 16.09.2003 in België woonachtig is, sedert 26.07.2011 op zijn vorige adres, zijnde (...) 2060 Antwerpen. Op 22.02.2017 laat hij zich afschrijven naar het buitenland, en iets meer dan vier maanden later, op 04.07.2017 laat hij zich opnieuw op het adres (...) 2060 Antwerpen inschrijven. Enkele maanden later, op 08.02.2018, dient zijn schoonbroer een aanvraag gezinshereniging in volgens artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 en doet de referentie-persoon beroep op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie'. Er dient opgemerkt te worden dat de echtgenote van de referentiepersoon zich niet liet afschrijven naar het buitenland. Uit de combinatie van deze elementen blijkt dan ook dal de referentiepersoon zich doelbewust kortstondig liet afschrijven naar het buitenland, enkel en alleen met de intentie beroep te kunnen doen op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie*' met het oog op de aanvraag gezinshereniging van zijn schoonbroer via artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de schoonbroer van betrokkene zich in België gevestigd heeft en inmiddels de Belgische nationaliteit verwierf, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 47 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing is gebrekkig omwille van verschillende redenen. Deze zullen hierna afzonderlijk bekeken worden.

L Eerste onderdeel

Verzoeker vroeg een gezinshereniging aan op basis van artikel 47 van de Vreemdelingenwet met zijn schoonbroer, een Belg die gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer van personen binnen de EU. Verwerende partij haalt aan dat de referentiepersoon om te beginnen dient aan te tonen dat hij in Duitsland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/3 8/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, namelijk als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Verzoeker legde een aantal documenten voor om aan te tonen dat zijn schoonbroer gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer van personen: de Meldebestätigung dd. 21/02/2017; het Model 8 dd. 22/02/2017; een Zuteilung der Identifikationsnummer van de Bundeszentralamt für Steuern dd. 24/02/2017; de Erweiterte Meldebescheinigung dd. 04/07/2017 van de stad Bockenem en een Getuigschrift van woonst dd. 06/07/2017.

Verwerende partij stelt hierover het volgende:

"Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon inderdaad in Duitsland gedomicilieerd was. Echter, uit deze gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Duitsland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2). "

Verwerende partij gaat hier echter te kort door de bocht, en miskent de bewijskracht van de stukken die werden neergelegd.

Zo blijkt uit het schrijven van de stad Bockenem dd. 04/07/2017 dat verzoeker geregistreerd werd in het bevolkingsregister:

"Die Meldebehörde bestätigt, das für A.J. folgende Daten Im Melderegister gespeichert sind[..]" (stuk 2)

Voorts blijkt uit het schrijven dd. 24/02/2017 van de Bundeszentralamt für Steuern (waarvan de afzender vermeldt staat in de linkerbovenhoek, waardoor de afzender dus niet onduidelijk is, zoals verwerende partij verkeerdelijk poneert in de bestreden beslissing) dat de referentiepersoon in Duitsland geregistreerd werd als belastingbetaler. De Federale belastingdienst kent in deze brief dd. 24/02/2017 immers een identificatienummer toe aan de referentiepersoon, hetgeen gebruikt wordt voor fiscale doeleinden en geldig is voor het leven (zie stuk 3).

Verwerende partij meent dat uit deze stukken niet blijkt of de referentiepersoon een verblijfsrecht heeft verkregen in Duitsland. Dit is te kort door de bocht. Het feit dat de referentiepersoon ingeschreven stond in het bevolkingsregister in Duitsland én dat hij geregistreerd stond als belastingbetaler, toont duidelijk aan dat hij effectief over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikte. Een toerist wordt immers niet geregistreerd in het bevolkingsregister, laat staan dat deze een identificatienummer van de Duitse belastingdienst zou toegewezen krijgen.

Wanneer een Belgische onderdaan in Duitsland een verblijfsrecht verkrijgt, mag men voorts aannemen dat dit op basis is van de richtlijn 2004/38/EG. De referentiepersoon kon op geen enkele andere manier een aanspraak maken op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in Duitsland. De referentiepersoon maakte gebruik van zijn vrij verkeer van personen, en verkreeg in Duitsland een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden wanneer ze stelt dat niet afdoende is aangetoond dat de referentiepersoon in Duitsland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in de richtlijn 2004/3 8/EG. Dit volgt wel degelijk uit de stukken die werden neergelegd. Verwerende partij ging hier dan ook onzorgvuldig te werk.

2. Tweede onderdeel

Verwerende partij meent dat er dient bewezen te worden dat verzoeker en zijn schoonbroer in Duitsland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig.

Verwerende partij stelt het volgende in de bestreden beslissing: "Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Duitsland woonachtig waren. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Duitsland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. Verder blijkt ook uit het administratief dossier dat de betrokkenen niet werden gedomicilieerd in Duitsland, maar dat zij de hele tijd woonachtig waren in België. De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. "

Het feit dat er tussen de referentiepersoon met de Belgische nationaliteit en verzoeker geen samenwoning was in Duitsland, doet echter niet ter zake.

Het Grondwettelijk Hof stelde in 2013 effectief dat het familielid samen met de Belg in een andere lidstaat moet hebben verbleven.

Echter, intussen is de wetgever tussengekomen en heeft hij met artikel 40ter, §1 van de Vreemdelingenwet de lacune opgevuld. Dit artikel voorziet niet dat het familielid samen met de Belg in een andere lidstaat moet hebben verbleven. De wetgever heeft de bijkomende voorwaarde gesteld door het Grondwettelijk Hof dus niet overgenomen.

De wetgever heeft hiermee de wet in overeenstemming gebracht met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Uit de arresten C-456/12 en C-457/12 van het Hof van Justitie bleek immers al dat het niet noodzakelijk is dat het familielid samen met de Belg in de andere lidstaat heeft verbleven:

"Artikel 21, lid 1, VWEU moet in die zin worden uitgelegd dat in een situatie waarin een burger van de Unie met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 1, leden 1 en 2, of artikel 16, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, deze richtlijn naar analogie toepassing vindt wanneer die burger van de Unie met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong. Bijgevolg mogen de voorwaarden voor toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan de derdelander die familielid van deze burger van de Unie is, in de lidstaat van oorsprong van die burger in beginsel niet strenger zijn dan die welke in die richtlijn zijn gesteld voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit. " (HvJ, C-456/12, O. en B. t. Nederland, 12 maart 2014.)

"Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, moet in die zin worden uitgelegd dat zij zich er niet tegen verzet dat een lidstaat weigert een verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie, wanneer deze burger de nationaliteit heeft van die lidstaat en aldaar woont, maar zich in het kader van zijn beroepswerkzaamheden regelmatig naar een andere lidstaat begeeft.

Artikel 45 VWEU moet in die zin worden uitgelegd dat het aan een familielid van een burger van de Unie, dat een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht verleent in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit, wanneer deze burger in laatstbedoelde lidstaat woont, maar zich als werknemer in de zin van die bepaling regelmatig naar een andere lidstaat begeeft, indien de weigering om een dergelijk verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg heeft dat de betrokken werknemer ervan wordt weerhouden de rechten die hij aan artikel 45 VWEU ontleent, daadwerkelijk uit te oefenen. Het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan. " (HvJ, C-457/12, S. en G. t. Nederland, 12 maart 2014.)

Ook Uw Raad oordeelde dat de tekst van artikel 40ter, § 1 van de Vreemdelingenwet duidelijk is, ni. dat de wet niet als voorwaarde stelt dat het familielid samen met de Belg in een andere lidstaat moet hebben verbleven (RvV arrest nr. 191 976 van 14 september 2017).

Door deze bijkomende voorwaarde op te leggen, voegt verwerende partij een voorwaarde aan de wet toe, en worden artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden. Daarnaast ging verwerende partij onzorgvuldig te werk, hetgeen een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Omwille alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

Verzoeker meent duidelijk te hebben aangetoond dat hij in Duitsland verblijfsrecht heeft genoten als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hij meent dat de gemachtigde de stukken die hij heeft voorgelegd onzorgvuldig heeft beoordeeld, nu uit deze stukken blijkt dat de referentiepersoon ingeschreven stond in het bevolkingsregister in Duitsland en dat hij er geregistreerd stond als belastingbetaler, zodat duidelijk werd aangetoond dat hij over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in Duitsland beschikte. Bovendien meent hij dat wanneer, zoals in casu, een Belgische onderdaan in Duitsland een verblijfsrecht verkrijgt, men mag aannemen dat dit zo is op basis van de richtlijn 2004/38/EG. Verzoeker meent verder dat het feit dat hij niet met de referentiepersoon heeft samengewoond in Duitsland niet ter zake doet. Waar het Grondwettelijk Hof in 2013 weliswaar stelde dat het familielid samen met de Belg in een andere lidstaat moet hebben verbleven, meent hij dat de wetgever ondertussen is tussengekomen en, door deze bijkomende voorwaarde gesteld door het Grondwettelijk Hof niet over te nemen, de wet in overeenstemming heeft gebracht met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie). Door deze voorwaarde toch op te leggen, schendt de gemachtigde volgens verzoeker de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), en het feit dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van deze bepaling om verblijfsrecht te verkrijgen in België op grond van gezinshereniging. Daarbij worden de documenten opgesomd die verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag heeft gevoegd, en wordt uiteengezet waarom hieruit enerzijds niet blijkt dat de referentiepersoon in Duitsland verblijfsrecht genoot van meer dan drie maanden op grond van richtlijn 2004/38/EG, en anderzijds niet blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon in Duitsland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad beoordeelt de beweerde schending van deze beginselen in het licht van de gegevens van het dossier en van de toepasselijke wetsbepalingen. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 47 van de Vreemdelingenwet, lijkt hij te doelen op artikel 47/1, °2, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee

beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

De richtlijn 2004/38/EG is van toepassing op Unieburgers die hun recht van vrij verkeer en verblijf uitoefenen en zich begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten, alsook op hun familieleden, ongeacht de nationaliteit, die de Unieburger begeleiden of zich bij hem voegen.

Richtlijn 2004/38/EG voorziet een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 7, lid 1 begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten.

Richtlijn 2004/38/EG voorziet verder uitsluitend dan in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, tweede lid van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 34).

Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een Unieburger, die woont in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend (zie HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 34).

Dit geldt a fortiori voor derdelanders die een ander, niet onder de definitie van artikel 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG vallend familielid zijn van een Unieburger, voor wie het gastland ingevolge artikel 3, tweede lid van dezelfde richtlijn de binnenkomst en verblijf dient te vergemakkelijken (HvJ 5 september 2012, C 83/11, Rahman, §§ 19).

In casu dient te worden vastgesteld dat de schoonbroer van verzoeker (de referentiepersoon) in België, het land waarvan hij de nationaliteit heeft, woont en verblijft. Hij oefent dus heden geen recht van vrij verkeer of van verblijf uit in een andere lidstaat, zodat hij niet onder de werkingssfeer van de richtlijn 2004/38/EG valt. Er kan dan ook op grond van de richtlijn 2004/38/EG geen afgeleid verblijfsrecht worden toegekend aan verzoeker als familielid van een Belg die woont in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit heeft.

De vraag die zich vervolgens stelt, is of dit een geval is van terugkeer van een Unieburger die onder artikel 21 van het VWEU aanleiding kan geven tot een afgeleid verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor verzoeker.

Het Hof van Justitie heeft, zoals geciteerd in de bestreden beslissing, in dit kader het volgende gesteld: *“Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit,*

middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).” (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 54).

Het Hof heeft vervolgens besloten dat op grond van artikel 21, lid 1 van het VWEU, de richtlijn 2004/38/EG naar analogie toepassing vindt in een situatie waarin een Unieburger met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2 of artikel 16, leden 1 en 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, wanneer deze Unieburger met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong, in casu de lidstaat van nationaliteit (zie HvJ C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, 2014, § 61).

Opdat het gezinsleven kan worden voortgezet bij terugkeer naar de lidstaat van nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht, moet er dus aan twee voorwaarden worden voldaan:

- ten eerste moet er sprake zijn geweest van een ‘daadwerkelijk verblijf’ in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 1 of artikel 16, lid 1 van deze richtlijn genoemde voorwaarden; laatstgenoemde bepalingen hebben respectievelijk betrekking op een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dan wel als student en op een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat in het kader van een duurzaam verblijfsrecht;
- ten tweede verlangt het Hof dat in het gastland een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd en dat de familieleden-derdelanders daar een afgeleid verblijfsrecht hebben verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden.

Gelet op de rechtspraak van het Hof, is – opdat artikel 21 van het VWEU een afgeleid verblijfsrecht voor familieleden-derdelanders afdwingt – in de eerste plaats dus een daadwerkelijk verblijf van de Unieburger in het gastland (in casu Duitsland) vereist. Een “daadwerkelijk verblijf” is een verblijf dat van die aard is geweest dat hij in staat is gesteld in die lidstaat een gezinsleven op te bouwen of te kunnen bestendigen krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2 of artikel 16, leden 1 en 2 van de richtlijn 2004/38/EG.

In casu is niet betwist dat de referentiepersoon meer dan drie maanden in Duitsland was gedomicilieerd. De bestreden beslissing is echter gestoeld op de twee volgende afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen dagen:

- De gemachtigde meent dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt of en op welke basis de referentiepersoon in Duitsland een effectief verblijfsrecht heeft verkregen, zodat niet is aangetoond dat hij in Duitsland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker over voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in Richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, lid 1).
- Evenmin blijkt uit de voorgelegde documenten dat verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Duitsland woonachtig waren, of dat verzoeker gedomicilieerd werd in Duitsland zodat niet afdoende is aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Duitsland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd .

Aangaande het eerste motief meent verzoeker wel afdoende te hebben aangetoond dat de referentiepersoon als beschikker van voldoende bestaansmiddelen verblijfsrecht heeft genoten in Duitsland aan de hand van de stukken die hij heeft voorgelegd, namelijk de “Meldebestätigung” van 21 februari 2017 op naam van de referentiepersoon met vermelding van een adres in Bockenem (Duitsland), het formulier “model 8” van de Stad Antwerpen waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 22 februari 2017 naar het buitenland werd afgeschreven, de “erweiterte Meldebescheinigung” van de Stadt Bockenem waarin wordt vermeld dat verzoeker daar van 21 februari 2017 tot 4 juli 2017 zijn hoofdverblijfplaats had, een getuigschrift van woonst van de Stad Antwerpen van 6 juli 2017 en een schrijven van 24 februari 2017 van de Duitse federale belastingdienst (Bundeszentralamt für Steuern) waaruit blijkt dat verzoeker een identificatienummer werd toegekend voor fiscale doeleinden.

Waar verzoeker meent dat uit het feit dat hij in het bevolkingsregister stond ingeschreven en dat hij als belastingbetaler stond geregistreerd, duidelijk blijkt dat hij over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikte, volgt de Raad niet. Deze registratie in het bevolkingsregister toont immers slechts aan dat verzoeker in Bockenem zijn hoofdverblijfplaats had, maar maakt geen melding van een eventueel verblijfsrecht waarover verzoeker in Duitsland zou beschikken, en in welke hoedanigheid. Verzoeker toont ook niet aan dat slechts wie over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikt in Duitsland in het bevolkingsregister kan worden opgenomen. Zo is bijvoorbeeld denkbaar dat verzoeker in afwachting van het onderzoek van een ingediende verblijfsaanvraag, en dus voorafgaand aan een eventueel negatieve beslissing daarover, reeds in het bevolkingsregister werd opgenomen. Daarnaast blijkt uit het schrijven van de federale belastingdienst ook niet dat verzoeker "als belastingbetaler" werd geregistreerd, zoals verzoeker aangeeft, maar slechts dat hem een identificatienummer werd toegekend voor eventuele fiscale doeleinden. In dit schrijven wordt uitdrukkelijk vermeld dat dit identificatienummer levenslang geldig is en wordt verzocht deze brief te bewaren, ook indien men momenteel niet aan belastingen onderworpen is. Bovendien toont verzoeker ook op geen enkele manier aan dat het bekomen van een dergelijk identificatienummer afhankelijk is van het beschikken over een effectief verblijfsrecht, in tegenstelling tot bijvoorbeeld het hebben van een verblijfplaats in Duitsland.

Nu niet werd aangetoond dat verzoeker in Duitsland over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikte, kan a fortiori niet worden aangenomen dat hieruit volgt dat hij over dergelijk verblijfsrecht beschikte op basis van de richtlijn 2004/38/EG als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, zoals verzoeker voorhoudt. De gemachtigde heeft dan ook niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk gehandeld door deze vaststelling te maken en hieruit af te leiden dat de referentiepersoon geen beroep kan doen op artikel 21 van het VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie, zodat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet voor gezinshereniging als een "ander" familielid van een Unieburger.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in het eerste motief van de bestreden beslissing te weerleggen, dat op zich al de bestreden beslissing kan schragen.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker ook het tweede schragende motief van de bestreden beslissing niet weerlegt, namelijk dat hij niet afdoende heeft aangetoond met de referentiepersoon in Duitsland een gezinsleven te hebben opgebouwd of bestendigd. Zelfs indien het argument dat verzoeker en de referentiepersoon niet "op hetzelfde adres" woonden, als overtuigend moet worden beschouwd, dan nog heeft de gemachtigde vastgesteld dat uit het dossier niet blijkt dat verzoeker in Duitsland gedomicilieerd was. Er werd met andere woorden niet aangetoond dat het gezinsleven werd opgebouwd of bestendigd tijdens het daadwerkelijk verblijf van de referentiepersoon in Duitsland, dat verzoeker daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven en dat de referentiepersoon vervolgens met verzoeker naar België is teruggekeerd. Integendeel, in de bestreden beslissing wijst de gemachtigde erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet in Duitsland werd gedomicilieerd, maar de hele tijd in België woonachtig was.

Verzoeker betwist ook niet dat hij zelfs niet was gedomicilieerd in Duitsland en voert niet aan dat het voortzetten van zijn in Duitsland opgebouwde of bestendigde gezinsleven met de referentiepersoon door de beslissing in het gedrang komt, maar meent dat dit niet ter zake doet, nu de wetgever ervoor gekozen heeft dergelijke voorwaarde niet op te nemen in het gewijzigde artikel 40ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt echter dat, bij terugkeer naar de lidstaat van nationaliteit, uit het arrest O. en B. blijkt dat een afgeleid verblijfsrecht pas kan worden toegekend aan het familielid-derdelander van de betrokken Unieburger indien er sprake is van een situatie waarin de Unieburger een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met een familielid-derdelander tijdens zijn daadwerkelijk verblijf in het gastland en het familieleden-derdelander daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van voormelde richtlijn genoemde voorwaarden. Deze zienswijze vindt steun in het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013. Het loutere feit dat deze voorwaarde niet expliciet werd opgenomen in het later gewijzigde artikel 40ter, § 1 van de Vreemdelingenwet betekent niet dat een dergelijke interpretatie van deze bepaling conform de arresten van het Hof van Justitie, meer bepaald HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G zich niet opdringt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijkt uit deze arresten wel degelijk, zoals supra aangegeven, dat het Hof verlangt

dat in het gastland een gezinsleven is opgebouwd of bestendig en dat de familieleden-derdelanders daar een afgeleid verblijfsrecht hebben verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden. Verzoeker kan dan ook niet dienstig beweren dat de gemachtigde, door te vereisen dat het gezinsleven in Duitsland werd opgebouwd of bestendig, een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd en de artikelen 40bis, 40ter of 47/1 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Bijkomend merkt verweerder in de nota terecht op dat verzoeker de volgende paragraaf niet betwist: *“Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 16.09.2003 in België woonachtig is, sedert 26.07.2011 op zijn vorige adres, zijnde (...) 2060 Antwerpen. Op 22.02.2017 laat hij zich afschrijven naar het buitenland, en iets meer dan vier maanden later, op 04.07.2017 laat hij zich opnieuw op het adres (...) 2060 Antwerpen inschrijven. Enkele maanden later, op 08.02.2018, dient zijn schoonbroer een aanvraag gezinshereniging in volgens artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 en doet de referentie-persoon beroep op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie'. Er dient opgemerkt te worden dat de echtgenote van de referentiepersoon zich niet liet afschrijven naar het buitenland. Uit de combinatie van deze elementen blijkt dan ook dal de referentiepersoon zich doelbewust kortstondig liet afschrijven naar het buitenland, enkel en alleen met de intentie beroep te kunnen doen op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie* met het oog op de aanvraag gezinshereniging van zijn schoonbroer via artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.”*

Bezwaarlijk kan bijgevolg op grond van het voorgaande worden gesproken van een rechtmatige aanspraak op een afgeleid verblijfsrecht voor verzoeker, steunend op een recht van terugkeer in hoofde van de referentiepersoon. Een situatie waarvoor het recht van terugkeer is bedoeld, zoals omschreven in het voormelde arrest O. en B., is dan ook niet aan de orde, meer bepaald waar zonder een afgeleid verblijfsrecht voor verzoeker, de referentiepersoon als Belg ervan zou weerhouden zijn België te verlaten om zijn recht van vrij verkeer uit te oefenen en in Duitsland te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in België het gezinsleven met de verzoeker, dat hij in Duitsland heeft opgebouwd of bestendig, verder kan zetten.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft nagelaten rekening te houden met alle elementen van het dossier. Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, laat hij na concreet uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES